

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. Сливен, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Соня В. Петкова
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно
гражданско дело № 20222200500045 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258, и сл. от ГПК

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 271508/06.12.2021 г. на ответника по делото ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, с адрес за призоваване: гр. София, ул. „Никола Габровски“ № 30, представлявано от главен комисар Николай Николов, чрез процесуален представител гл. юрк. К.Б., срещу Решение № 260484/11.11.2021 г., по гр. д. № 1629/2020 г. по описа на РС-Сливен.

Обжалва се изцяло въззивното решение, с което е признато за установено на основание чл. 124, ал. 4 от ГПК неистинността на документа УП-обр. 3 № 808р-1956/17.09.2019 г. по предявения иск от Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес гр. Шивачево, общ. Твърдица, ул. „****“, срещу ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А. С обжалваното решение въззивникът е осъден да заплати на Г. П. Т., ЕГН *****, на основание 226, ал. 1, т. 2 от КТ, сумата от 20 750, 10 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, вследствие на невярно документиране в удостоверение, обр. УП-3 № ПО-2474/07.12.2015 г., представляваща сбор на дължими, но неполучени от ищеца месечни пенсии за осигурителен стаж и възраст за периода от 11.12.2015 г. до 02.10.2018 г., и сумата от 2114,86 лв., обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, вследствие на невярно документиране в удостоверение, обр. УП-3 № ПО-2474/07.12.2015 г. и УП-3 № 808р-1956/17.09.2019 г., представляваща разликата между изплатените на

ищеца пенсии и тези, които би получил, ако документите бяха с вярно съдържание, за периода от 02.10.2018 г. до 21.05.2020 г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на депозиране на искова молба в съда – 15.06.2020 г. до окончателното им изплащане. Въззивникът е осъден да заплати и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата от 201,68 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 21.10.2018 г. до 15.06.2020 г. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК въззивникът е осъден да заплати сумата от 3000 лв., направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и сумата от 1322,67 лв., държавна такса върху уважените искове и разноски за съдебноикономическа експертиза.

Въззивникът твърди, че първоинстанционният съд е разгледал недопустими искове, по които имало произнасяне на съда с решение по гр. д. № 5943/17 г. между същите страни и основание, поради което обжалваното решение счита за недопустимо. Същото било недопустимо и поради обстоятелството, че изтекла давността на конкретните факти, които формирали основанието на предявените искове.

Обжалваното решение също така счита за неправилно, поради необоснованост. Не било спорно, че служебното правоотношение с ищеца е прекратено през 2015 г. и са му изплатени всички обезщетения, както и че са изготвени служебни справки, отразяващи часовете положен извънреден труд за периода от 01.2003 до 01.12.2015 г., и ползвания отпуск за същия период. От приложените по гр. д. № 5943/17 г. книжа било видно, че извънредният труд е своевременно заплащан, виден бил ползвания платен годишен и допълнителен отпуск, както и че към момента на прекратяване на правоотношението са му изплатени 113 дни неизползван платен отпуск за сумата от 4766.34 лв. Ищецът оспорил броя на часовете положен извънреден труд, едва когато не му достигал стаж за пенсия.

Въззивникът твърди, че поради липсата на оспорване и с оглед нормативната уредба за периода, издал оспорваното УП-3 № ПО-2474/07.12.2015 г. Ищецът оспорил решението на директора на ТП на НОИ-Сливен за отказ за отпускане на лична пенсия пред АС-Сливен и пред ВАС, но отказът бил потвърден на две инстанции.

Въззивникът счита, че издаденият от него документ е официален и се ползвал с материална доказателствена сила и опровергаването на съдържанието му било недопустимо със свидетелски показания, на каквито разчитал ищеца.

Твърди, че едва с произнасянето на съда по гр. д. № 5943/17 г. и след установеното от него, се е стигнало до необходимостта от корекция на издаденото УП-3, като е издадено ново такова – УП-3 № 808р-1956/19.09.2019 г., което отразявало постановеното от съда. С решението на съда била настъпила промяна за напред и същото е послужило като основание за отпускане на ЛПОС с разпореждане на НОИ № 4, протокол 01004/03.01.2020 г. До влизане в сила на решение № 19/14.02.2019 г. на ОС-Сливен, оспорваното УП-3 № ПО-2474/07.12.2015 г. отразявал правилно действителността, поради което неконкретизираните твърдения за

неистинност на документа въззивникът считал за неверни, а предявените искиове за неоснователни.

Въззивникът счита, че не следвало да носи отговорност от закъснелите действия по оспорване от страна на ищеца, тъй като коректно е отразил съгласно действащата нормативна уредба фактите и предоставил на ищеца всички касаещи го документи. Всички часове действително положен извънреден труд за периода 2006-2015 г. били отразени правилно и едва след влизане в сила на решение по гр.д. № 5943/17 г. на РС-Сливен е възникнало задължение да се извърши корекция. Преизчисляването на труда за служителя е станало по метода на преобразуване на полагаем отпуск за извънреден труд, което било уточнено със свидетелските показания.

Изложените доводи и твърдения счита, че обуславяли неоснователност на предявените искиове. Освен това бил осъден да заплати прекомерно високи такси-адвокатски хонорар, държавна такса и такса за вещо лице, поради което моли последните да бъдат намалени. Иска обжалваното решение да бъде отменено като неправилно и предявените искиове да бъдат отхвърлени. Претендира направените пред настоящата инстанция разноски, в т.ч. и юрк. възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца по делото – Г. П. Т., с адрес: гр. Сливен, ул. „*****“, представляван от процесуален представител адв. Н. К. П..

В съдебно заседание въззивникът ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР, редовно призован, но не се е явил. С постъпилата молба от 18.03.2022 г. въззивникът сочи, че съдът е следвало да извърши преценка доказано ли е правото на пенсия на ищеца за цитирания период, преди да постанови търсеното обезщетение за невзети пенсии. Съдът следвало да обсъди факта, че придобиването на право на пенсия е обвързано освен с наличието на осигурителен стаж и с навършване на определена изискуема от закона възраст. Това съответствие не било изследвано от съда, а последният приел на доверие казаното от ищеца. Иска от съда да отмени обжалваното решение, като отхвърлени предявените искиове или алтернативно да го измени, като намали исковите съобразно момента, от който ищеца е придобил право на пенсия съгласно КСО. Претендира направените по делото разноски и юрк. възнаграждение.

В съдебно заседание въззиваемата страна счита обжалваното решение за правилно. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение и представя договор за правна помощ и списък за разноски. Представя и писмени бележки, с които е застъпено становище, че установителните искиове по чл. 124, ал. 4 от ГПК не се погасяват по давност и при наличие на правен интерес са допустими, както и че решението по гр. д. № 5943/2017 г. на РС-Сливен не преклудира претенциите на ищеца. Възражението за давност на предявените осъдителни искиове също било неоснователно, тъй като исковите са предявени в рамките на три годишната давност по чл. 358 от КТ. Вземането възникнало от 18.04.2017 г., датата на решението на ВАС, с което отказът на пенсионния

орган да отпусне пенсия за осигурителен стаж и възраст е потвърден. При изчисляване на течението на давностния срок намирало приложение и прекъсването на сроковете по чл. 3, ал. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение от 2020 г. Вземането по втория осъдителен иск също не било погасено по давност, тъй като от 03.01.2020 г. е отпусната пенсия, а вредата се изразявала в разликата между получената и полагаемата, породена от невярно документиране.

Въззиваемият счита, че предявените осъдителни иски са с правна квалификация чл. 226, ал. 1, т. 2 от КТ, тъй като при констатирана празнота в ЗМВР, тази разпоредба по КТ е най-близка като хипотеза правна норма и правилно прилагането е осъществено на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА. Посоченото разбиране било застъпено и в подробно цитираната от въззивника съдебна практика и принципни тълкувания по т. 23 от ТР № 6/2013 г. по тълк. д. № 6/2012 на ОСГТК на ВКС. По делото се установило, че двата документа, издадени от ГДПБЗ чрез РДПБЗН Сливен, имащи осигурително-правно значение за ищеца, са били предназначени, и ползвани от него за отпускане на пенсията му за осигурителен стаж и възраст пред ТП на НОИ, но документите имали невярно съдържание, относно отразените часове извънреден труд, положени от ищеца. В хода на гр. д. № 5943/2017 г. на РС Сливен за въззиваемия станало известно, че е налице неотчетен труд от ответника, който освен, че не е заплатен, не и документиран от ответника с документите. Задължение на ответника е да отчита вярно тези факти. Тези факти са се осъществили далеч във времето преди завеждане на гр. д. № 5943/2017 г. на РС Сливен. В резултат от невярното документиране от страна на работодателя, настъпили вреди под формата на пропуснати ползи, поради което в негова ползва възникнало правото на пенсия от датата на подаване на заявлението. Относно размера на осъдителните иски, счита че са безспорно установени от заключението на назначената СИЕ по делото. Искане от съда да потвърди обжалваното решение като правилно и да му бъдат присъдени разноски за адвокатски защита пред въззивната инстанция.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия обжалвания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, но с оглед обхвата на обжалване частично допустимо.

Районният съд е сезиран с иски за обезщетения, които са основани на твърденията, че ищецът е работил на длъжност „пожарникар“ при ответника и е имал статус на служител по смисъла на ЗМВР. Правоотношението му е прекратено през 2015 г., но в резултат от невярно вписване на всички положени от ищеца часове извънреден труд в първоначално издадения документ, удостоверяващ осигурителния му стаж и положен извънреден труд, по вина на ответника е претърпял имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, изразяващи се в неполучаване на пенсия за осигурителен

стаж и възраст от момента на подаване на заявлението за отпускане на ЛПОСВ, т.е. от 07.12.2015 г. до датата на отпускане на ЛПОС-18.10.2018 г.. Твърдо се още, че след 18.10.2018 г. е започнал да получава пенсия, тъй като е издаден последващ документ, изменящ първоначалния, но с него отново не са отразени всички часове положен извънреден труд. Въпреки това, започнал да получава пенсия, но не в размера, в който би следвало, ако стажът би бил отразен правилно. Именно на тези последни твърдения ищецът основава вторият осъдителен иск за обезщетение, с който претендира разликата между изплатените до момента на завеждане на исковата молба пенсии и тези, които би получил, ако издадените документи съдържаха истинския размер на часовете положен извънреден труд в периода от 01.01.2005 г. до прекратяване на служебното му правоотношение.

Настоящият съдебен състав счита, че с оглед така въведените твърдения, правната квалификация на предявените искове за обезщетение не е по Кодекса на Труда, а по ЗОДОВ. Ищецът има качеството на държавен служител съгласно чл. 142 от ЗМВР, а посочените вреди са от незаконно бездействие и забава на органа по назначаване. Последният чрез определени от него лица, има и задължението по чл.5, ал.7 от КСО, вр. с чл.30, т.4 от ЗДСл. за издаване на необходимите на служителя документи за осигурителен стаж, и доход при прекратяване на служебното правоотношение. Правото на обезщетение на държавния служител не е абсолютно, а в предвидените от закона случаи. Обезщетение като това по чл.226, ал.1 от КТ не е изрично предвидено в ЗМВР и ЗДСл. – арг. от чл.39. Такова препращане има в разпоредбата на чл.244 от ЗМВР към гражданския закон, но е за имуществената отговорност на служителя, т.е. е неприложимо за тази на административния орган по назначаване. Претенцията срещу органа по назначаването за вреди от несвоевременно издаване на документи при пенсиониране на служителя следва да се квалифицира и разгледа по общия ред на чл. 1 и сл. от ЗОДОВ / в този смисъл р. на ВАС №3164/10 г.; решение № 14/17.02.2011 г., по к. гр. д. № 625/2010 г. на ВКС/.

По процесуалния въпрос, отнасящ се до компетентността на гражданския съд да разгледа предявените искове, е формирана практика на смесен 5-членен състав на ВКС и ВАС по реда на чл. 135 от АПК, обективизирана в *Определение № 66 от 29.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 42/2018 г.*, с която е разрешен спор за подсъдност между административния и районния съд. Възприето е разбирането, че в конкретната хипотеза не е необходимо да се изследва доколко са налице отношения на власт и подчинение, защото законодателят е преценил, че когато лицата работят по служебно правоотношение, то има административноправен характер. С оглед разпоредбата чл. 124, ал. 1 ЗДС, компетентен да направи преценка дали от длъжностни лица на ответната дирекция са извършени твърдените неправомерни действия и бездействия във връзка със съдържанието и прекратяването на служебното правоотношение на ищеца, е административен съд, а не районния съд.

Изложеното обосновава извод за недопустимост на обжалваното решение в частта по предявените осъдителни искове за обезщетение и обусловения иск

по чл. 86 от ЗЗД, поради неподсъдност на делото на гражданския съд, тъй като не е налице абсолютна положителна процесуална предпоставка за упражняване правото на иск. Ето защо, обжалваното първоинстанционно решение в тези части подлежи на обезсилване, а образуваното пред общия съд производство в тази част следва да бъде изпратено административния съд за разглеждане на предявените иски */ тълкувателно решение № 1/29.09.2016 г., постановено по тълк. д. № 1/2015 г. на ВКС и ВАС/*.

В останалата част обжалваното решение е допустимо и след преценка на събраните пред първоинстанционния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е и правилно.

Формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението относно иска по чл. 124, ал. 4, изр. 1 от ГПК, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал. Поради съвпадение на фактическите и правни изводи на двете инстанции, настоящият съдебен състав счита, че с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, следва да препрати към мотивите на първоинстанционния съд

Предявеният иск е с правна квалификация чл. 124, ал. 4 ГПК и същият е допустим. Иск се да бъде признато за установено, че документа УП-обр. 3 № 808р-1956/17.09.2019 г. е с невярно отразено съдържание. Тази форма на неистинност на документа е посочена в исковата молба. Ищецът изрично е посочил, че желае да обвърже ответника от правните последици на решението, така че последния да измени издадения от него УП-3, като издаде такъв с вярно съдържание, което да отговаря на истината. В петитума на исковата молба, изрично е посочено и какво счита, че следва да е истинското съдържание на документа. Съвсем ясно и еднозначно ищецът е посочил, че счита за невярно отразено съдържанието в посочения документ, но задължение на съда е да квалифицира искането му като такова за невярно съдържание.

За да е основателен предявения иск, материализираното в документа съдържание следва да не отразява правилно действителното фактическо положение относно положения от ищеца извънреден труд. По делото безспорно е установено от заключението на допусната СИЕ, че отразените в посочения горе документ часове извънреден труд не съответства на действително положения от ищеца труд, а именно 867 часа, равняващ се на 5 месеца и 3 дни първа категория. Това несъответствието между отразените часове в атакувания документ и действително положения труд обуславя извода, че документът УП-обр. 3 № 808р-1956/17.09.2019 г. е с невярно съдържание, респ., че същият е неистински.

Възражението на въззивника, че извода за основателността на предявения иск е изграден въз основа на свидетелски показания, е неоснователен. Както вече се посочи, несъответствието между действителното положение и отразеното в документа се установява въз основа на заключението на вещното лице, което настоящата съдебна инстанция счита, че за обективно и пълно, като не съществуват съмнения в неговата достоверност с оглед събраните по делото доказателства. За ясното следва да

бъде посочено, че оспорването на официален свидетелстващ документ, неизходящ от оспорващата го страна, може да бъде осъществено чрез всички доказателствени средства. Ограничението на свидетелските показания по чл.164, ал.1, т.2 ГПК се отнася до случаи, когато страната иска да опровергае свои волеизявления, възприети от орган на публичната власт и материализирани от последния в оспорвания документ.

Неоснователно е и възражението, че едва след произнасянето на съда по дело № 5943/17 г. на РС-Сливен е имало основание за промяна на отразеното и от този момент промяната е занаят. Решението по посоченото дело се ползва със СПН по отношение на притезателно право на работника да получи възнаграждение за положение от него труд за определен период от време. Последниците на решението по дело № 5943/17 г. на РС-Сливен не задължават работодателя да промени съдържанието на документа, тъй като предявените искове не са конститутивни и нямат за предмет промяна на отразеното в удостоверителния документ. Други последици от диспозитива на решението по гр. д. № 5943/17 по описа на РС Сливен, не следват.

Предявеният от ищеца иск по настоящото производство, с който се оспорва истинността на посочения документ, е установителен. Правните последици, с които евентуално би се ползвало влязлото в сила решение по този иск, ще установи не само, че документът е неистински към момента на приключване на съдебно дирене, но и че той е бил такъв от момента на неговото съставяне с оглед въведените твърдения.

Фактът, че към момента на издаване и след това не е имало изрично възражение или оспорване от страна на ищеца на отразените в документа часове положен труд, не прави установителния иск неоснователен. Производството пред административния съд, приключило с решение, с което е отказано отпускане на лична пенсия, е неотнормо към предявения установителен иск по чл. 124, ал. 4 от ГПК. Последното има значения за правото му на пенсия, и не обвързва съда относно претенцията на ищеца за неистинност на УП-3. Следва да бъде посочено, че с предявения установителен иск се атакува неистинността на последващо издаденото удостоверение, а не на първоначалното. Правилността на този документ, не е потвърден на две инстанции, доколкото по делото такива обстоятелства не се установиха, т.е. да са налице решения, които да обвързват преценката на настоящата инстанция относно това дали последващо издаденото удостоверение удостоверява правилното отразените в него факти.

Доводите на въззивника за недопустимост на обжалваното решение, поради наличие на друго решение с идентичен предмет и страни, както и неправилност поради изтекла погасителна давност на *фактите*, на които се основават исковете, са неоснователни. Не е налице обективно твърдение между посоченото решение, постановено по гр. д. № 5943/2017 г. по описа на РС-Сливен, и обжалваното решение. С първото районният съд е разгледал и уважил искове за заплащане на неплатено възнаграждение с приспадналите удържки за положен извънреден труд в периода от 01.07.2014 г. до 30.11.2015 г., и за заплащане на обезщетение за неизползван допълнителен отпуск за

положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 25.02.2003 г. до 30.06.2014 г.. С обжалваното решение първоинстанционният съд е разгледал и уважил искове с правно основание чл. 124, ал. 4 от ГПК и чл. 226, ал. 1, т. 2 от КТ за заплащане на имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, вследствие на невярно документиране в удостоверение, съставено от работодателя и представляващи сбор на дължимите, но неполучени от ищеца месечни пенсии за осигурителен стаж и възраст за периода от 11.12.2015 г. до 02.10.2018 г., и за заплащане на имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, вследствие на невярно документиране в удостоверение, съставено от работодателя, и представляващи разликата между изплатени на ищеца пенсии и тези, които той би получил, ако документите биха били с вярно съдържание, за периода от 02.10.2018 г. до 21.05.2020 г. Макар страните да са едни и същи, с двете решение са разгледани и уважени искове, които не съвпадат по вид и обем / с оглед търсената защита-санкция/, поради което в настоящия случай не се касае за пререшаване на един и същ материалноправен спор, който вече да е бил разрешен със сила на присъдено нещо и следователно не е налице процесуална пречка, която да обуслови недопустимост на обжалваното решение.

Следва да бъде посочено, че погасителната давност е юридически факт, представляващ период от време, определено в закона, с изтичането на който и след изрично позоваване, прекратява възможността правото на вземане да бъде удовлетворено по принудителен ред, т.е. прекратява се притезанието. Този институт би могъл да намери приложение спрямо претенциите на ищеца за вземания срещу въззивника-работодател, но не и по отношение на факти и обстоятелства с правно значение. В случая такова правопогасяващо възражение не е въведено от въззивника.

Предвид гореизложеното, предявеният иск по чл. 124, ал. 4 от ГПК за невярност на УП- обр. 3 № 808р-1956/17.09.2019 г., е основателен и като такъв правилно е уважен от първоинстанционния съд. Поради съвпадане на крайните правни изводи, обжалваното решение е правилно в тази част и като такова следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК.

С оглед изхода на спора пред настоящата въззивна инстанция, тежестта за разноси следва да бъде понесена и от двете страни. Въззивникът следва да заплати на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК държавна такса в размер на 80 лв. съгласно чл. 3 от ТДТССГПК вр. с чл. 71, ал. 1 от ГПК за първата инстанция и 400 лв. възнаграждение за назначената от първоинстанционния съд експертиза. Решението в частта за разноските, които са дължими е правилно до размера от 480 лв., а за горницата следва да бъде отменено. Въззивникът следва да заплати разноси за адвокатско възнаграждение на въззиваемата страна в размер на 1000 лв. за първата инстанция / с оглед на това, че се претендира 3000 лв. възнаграждение, но не е конкретизирано точното възнаграждение за отделните искове/, както и сумата в размер на 666,66 лв. адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция. Решението в частта, с която са присъдени разноси за адвокатско възнаграждение над 1000 лв., също следва да бъде отменено.

С въззивната жалба въззивникът счита, че е осъдена да заплати прекомерни такси за хонорар, държавна такса и възнаграждение за вещо лице. Настоящата съдебна инстанция намира, че такива възражения не са въведени пред първата инстанция и преценката по отношение на адвокатското възнаграждение, е недопустима към настоящия момент. Относно таксите и разноските не се констатира прекомерност.

На въззивника ГДПБЗН следва да се присъдят по съразмерност разноски за юрк. възнаграждение в размер на 100лв. за първата инстанция и 100лв. за въззивната инстанция, както и разноски по съразмерност за заплатена държавна такса за въззивното производство в размер на 421,34лв.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260484/11.11.2021 г., по гр. д. № 1629/2020 г. по описа на РС-Сливен, *в частите*, с които е осъдена ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, да заплати на Г. П. Т., ЕГН *****, както следва: *сумата от 20 750,10 лв.*, представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, вследствие на невярно документиране в УП- обр. 3 № 808р-1956/17.09.2019 г., сбор от дължими, но неполучени месечни пенсии за осигурителен стаж и възраст за периода от 11.12.2015 г. до 02.10.2018 г.; *сумата от 2114,86 лв.*, представляваща обезщетение за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, вследствие на невярно документиране в УП- обр. 3 № 808р-1956/17.09.2019 г., представляващи разликата между изплатените на ищеца пенсии и тези, които той би получил, ако документът е с вярно съдържание, за периода от 02.10.2018 г. до 21.05.2020 г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното им изплащане; *сумата от 201,68 лв.*, представляваща обезщетение за забава за периода от 21.10.2018 г. до 15.06.2020 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по осъдителните искове пред общия граждански съд, решението по които е обезсилено по-горе.

ИЗПРАЩА делото по подсъдност на Административен съд – гр. Сливен в тази му част, описана по-горе.

ОТМЕНЯ Решение № 260484/11.11.2021 г., по гр. д. № 1629/2020 г. по описа на РС-Сливен, в следните части:

- в частта, с която на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, е осъдена да заплати на Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес. Гр. Шивачево, общ. Твърдица, ул. „*****, сума над 1000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство до присъдения размер от 3000лв.
- в частта, с която на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с адрес гр. София, ул.

„Пиротска“ № 171А, е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС-Сливен сума над 480 лв., представляваща държавна такса и разноски за съдебноикономическа експертиза.

ПОТВЪРЖДАВА в останалата част Решение № 260484/11.11.2021 г., по гр. д. № 1629/2020 г. по описа на РС-Сливен.

ОСЪЖДА ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, да заплати на Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес. Гр. Шивачево, общ. Твърдица, ул. „****“, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата в размер на 666,66 лв., адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес. Гр. Шивачево, общ. Твърдица, ул. „****“, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, да заплати на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, сумата от 200 лв., юрк. възнаграждение за двете инстанции.

ОСЪЖДА Г. П. Т., ЕГН *****, с адрес. Гр. Шивачево, общ. Твърдица, ул. „****“, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, да заплати на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с адрес гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, сумата от 421,34 лв., представляваща съразмерна част от разноските за платена държавна такса за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му пред Върховния Касационен съд чрез касационна жалба при наличието на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и/или ал. 2 от ГПК.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____